

Espido Freire, Irlanda

Iza imena ovog romana, koje označava zemlju na severu Evrope (Irsku) i koji bi na prvi pogled mogao biti turistički vodič, krije se jedna priča. Jedna obična priča koja izgleda kao da je uzeta iz života neke anonimne osobe što prolazi ulicom, jer bi mogla da se desi bilo kome: u ovom slučaju devojčici, Natalijai, koja je upravo izgubila sestru zbog spore i teške bolesti koja je odvodi u slatki san smrti. Gubitak je Natalijinu porodicu duboko potresao i želeći da je poštede turobnog kućnog ambijenta šalju je da provede letnji raspust na selu, zajedno sa sestrom i bratom od tetke, Irlandom i Robertom, rođacima koji su za Nataliju takoreći stranci.

Obična priča koju je Espido Freire znala da ispriča ukrašavajući je utvarama iz prošlosti i uspomnama. To je konstanta u njenim romanima i ta sećanja, čas srećna čas gorka, daju nežnost pripovedanju jedne tužne priče. I ta nežnost ublažava sukob između dva glavna lika, Natalije i Irlande. Dva različita, antagonistička karaktera i temperamenta: Natalija, naivna i stidljiva, zatvorena u svom svetu sećanja, biljaka i herbarijuma i koja se bori da pređe iz dečjeg sveta u svet odraslih žena. Te pokušaje onemogućava Irlanda koja je lepa, ohola, pomalo izopačena, svesna svojih čari i koja poput zle veštice iz bajki, sistematski uništava sve Natalijine pokušaje da izađe iz sveta mašte i uspomena.

Taj sukob je okosnica čitavog romana, kao da se radi o adaptaciji dečje priče: dobrota i nevinost protiv zla i laži. I tako, Espido nas vodi do kraja priče, potpuno nepredvidivog i neočekivanog kraja, koji skoro da izgleda nemoguće kad se ima u vidu kako se do tada odvijala radnja i koji dokazuje mudrost narodne izreke da izgled vara. Nekad je najneviniji cvetić najotrovniji.

Tako se završava ovaj roman, kratak po broju strana ali prepun emotivnog naboja. Toliko da može izazvati i koju suzu čitalaca kada uvide surovost jedne priče koja je sveprisutna kao i sam život.